

163

IN ANONYMI SALERNITANI  
PARALIPOMENA  
PRAEFATIO  
LUDOVICI ANTONII  
MURATORI.

**M**Emerit Lector, sibi ante oculos jam versatum fuisse *Anonymum Salernitanum*, in Tomo nempe antecedente Secundo pag. 281. curâ meâ recufum, & ampla jamdudum Praefatione ornatum a Cl. Viro Camillo Peregrinio, qui eum primus tenebris ereptum in palae-  
stram Literatorum eduxit. Sed simul quisque meminerit, non uni-  
versam illius Historiam, sed excerpta tantum, ac frustra fuisse ab eodem Peregrinio evulgata. Mirabar ego hominis consilium, qui non doctrina minus quam ingenio subactio illustris, in animum induxerit, laceratum potius, quam integrum nobis exhibere vetustissimum Scriptorem, Scriptorem nimirum Decimi a Christo nato Seculi. Immo, ne quid dissimulem, paene Peregrinio vitio dabam, quod quum Langobardicam veterem Historiam sibi illustrandam sumfisset, nihil moratus Italicorum Historicorum per ea tempora penuriam, & contemta Eruditorum siti, tantam Salernitanæ hujusmodi Historiæ partem deperire, sciens, ac volens, sivisset, unde instituto suo accessio non levis fieri potuisset. Et ille quidem, ut vir plane sagax, meas quamquam tunc nondum nati, immo & ceterorum hac de re querelas praefensisse ac praecoccupasse videtur. Audi quid ille habeat in Praefationis suæ calce ad Anonymum ipsum, de quo nunc agimus, pag. 286. Tom. II. Collectionis hujus: *Si quis vero, inquit, a me petet, cur subscriptas potius, quam alias ejusdem Historiæ partes evulgaverim, videat is quaeso, an petitioni tunc suæ satisfecissem, quando non has, sed alias, nec tamen integram Historiam, edidissem; quam sane provinciam ejusdem Anonymi civibus jure merito relinquendam putavi.* Ita is, & procul dubio ludens, quo interrogationem, simulque vota nostra eluderet.

Itaque mihi in id sollicito intento, ut quaecumque medii aevi Italica monumenta supersunt, congeram, nihil antiquius fuit, quam ubique magna animi contentione rimari, petere, ac instare, quo mihi tandem, ac universae Reipublicae integram *Anonymi Salernitani* Historiam compararem. Potissimum vero Neapolitanos Cives aliquot doctrinae gloria praestantes, quorum in me studium ac benevolentiam senseram toties, diu precibus paene in hac re defatigaram; quum ecce mihi opem tulit Clarissimus Vir *Nicolaus Carminius Falco*, Neapolitanæ Urbis illustre ornamentum, quem Theologiae, Jurisprudentiae, & Graecarum Latinarumque literarum eruditio jam celebrem fecit, ac celebriorem etiam effectura est, ubi nobilem Dionis Cassii Historiam, cujus hucusque tres posteriores tantum Libros paene in vitam revocavit, ac edidit, integram nobis ac illustratam dabit, pro ut ipse sperare nos facit. Is inquam, vix meam de reperiundo, simulque evulgando Anonymo Salernitano sollicitudinem audivit, quum sponte, ut est non minus disciplinarum copia, quam humanitate praestans, & publicae utilitatis amantissimus, mihi antigraphum obtulit, ac describendum permisit. Erant autem Peregrinio Historiæ hujus exempla duo in Codicibus ex vulgari papyro compactis, neque tamen antiqua, utpote ex altero Frecciano, & ne ipso quidem vetusto, expressa. Vaticana quoque Bibliotheca, & Columnensis, & Aniciana in Urbe, ejusdem Historiæ Codices adservare dicuntur. Mihi igitur Clariss. Falco alterum exemplum procuravit, quod est penes doctissimum ac piissimum P. D. Eustachium Caracciolum Clericum Regularem, cujus postremum decus est ex nobilissimis Marchionibus Torellae originem traxisse, & cui peculiare studium fuit congerere quidquid antiquitas ministrare potest ad cognoscendam potissimum Neapolitani Regni Historiam. Et quidem in isto quoque exemplo omnia occurrebant, quae Peregrinius se in Frecciano conspexisse fatebatur, nisi quod Amanuensis, quo ego sum usus, antiquis Frecciani exempli sphalmatis sua etiam